

vyvarovati. Pouhá chyba nebo přehlédnutí, třebaš byly spojeny s těžkými následky, mohou se přihoditi i lidem pozorným a pečlivým a nejsou proto samy o sobě důkazem, že vznikly hrubou nedbalostí. V tomto případě shledává žalobkyně dle přednesu v první stolici hrubou nedbalost dráhy jedině v tom, že dráha dopravovala spěšninu po delší trati Praha—Plzeň, místo po kratší trati Praha—Chomutov (Žatec). Leč ve volbě delší trati nelze ještě spatřovati hrubé zavinění dráhy a to již se zřetelem ku zjištění obou nižších soudů, čerpanému z posudku znalců, dle něhož mohla zásilka i po oné delší trati dojíti na místo určení již dne 11. února 1922 ráno, nehledíc ani k tomu, že žalobkyně vůbec neprokázala, že právě volba této delší trati byla bezprostřední příčinou opozdění.

Čís. 4249.

Při posuzování nepostrádatelnosti (§ 251 čís. 1 ex. ř.) nelze bráti zřetel na dosavadní obvyklou životní míru povinného a na úroveň jeho společenského postavení, nýbrž povinný má nárok pouze na takové předměty domácího nářadí, bez nichž se naprosto nemůže ve své domácnosti obejít.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 792/24.)

Žádost dlužnice (vdovy po továrníku), by z exekuce byly vyloučeny některé ze zabavených předmětů (stůl, lampa, stolní váhy, ruční mandl) jakožto domácí zařízení soud první stolice zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud míní, že předměty, o které jde, dlužno považovati podle §u 251 čís. 1 ex. ř. za takové domácí nářadí, jehož povinná podle dosud obvyklé míry životní a podle úrovně společenského postavení nutně potřebuje pro sebe, a které proto jest pro ni nepostrádatelné. Nelze tento právní názor sdíleti. Užitím slova »nepostrádatelné« v §u 251 čís. 1 ex. ř. dal zákonodárce srozumitelně na jevo, že při posuzování nepostrádatelnosti nelze bráti zřetel na dosavadní obvyklou míru životní povinné strany a na úroveň jejího společenského postavení, nýbrž, že dlužno povážiti, že při výkonu exekuce má povinná strana nárok pouze na takové předměty z domácího nářadí, bez nichž se naprosto nemůže ve své domácnosti obejít. Tedy nerozhoduje okolnost, že si dlužnice uvykla na užívání elektrického světla, že obývá více místností, a že k tomu účelu potřebuje více lamp, že nelze totiž po ní již z důvodů bezpečnosti požadovati, aby ponechanou jí petrolejovou lampu přenášela z místnosti do místnosti. Proto sluší uznati, že pod položkou 10. zájemného protokolu uvedená lampa není pro dlužnici nepostrádatelná. Totéž platí i ohledně zabavených předmětů pol. 20, 27 a 34 zájemního protokolu. Byl-li dlužnici ponechán jiný stůl, není stůl pod pol. 30 ne-

postrádatelný. Stolní váhy a ruční mandl mohou býti považovány podle zvláštních okolností za nepostrádatelný v domácnosti mnohočlenné, nikoli v domácnosti osamělé paní, ve které jeví se býti postrádatelným přepychem. Proto bylo uznati, že předmětům právě uvedeným nelze přiznati povahu předmětů podle §u 251 čís. 1 ex. ř. nezabavitelných.

Čís. 4250.

Nelze se domáhati povolení exekuce proti prodejně konsumního družstva.

(Rozh. ze dne 14. října 1924, R I 803/24.)

Soud první stolice povolil exekuci proti prodejně konsumního družstva v B. Rekursní soud zrušil napadené usnesení jako zmatečné.

Nejvyšší soud potvrdil usnesení rekursního soudu s tou opravou, že se usnesení prvního soudu změňuje a návrh na povolení exekuce odmítá.

Důvody:

Jak exekuční titul, tak i exekuční návrh musí mimo jiné obsahovati též přesné označení toho, proti němuž exekuce má býti vedena (§§ 7 a 54 čís. 1 ex. ř.). V tomto případě podán byl exekuční návrh v souhlasu s exekučním titulem, t. j. právoplatným platebním rozkazem ze dne 26. června 1924 proti »Prodejně západočeského konsumního družstva v B.«. Konsumní družstvo jako takové jest ovšem hromadnou osobou podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., která pod jednotnou reprezentací všech členů na venek, t. j. pod firmou může práv nabývatí a závazky podnikati, žalovati a žalována býti; ale jeho »prodejna« není právním subjektem, v zákoně uznaným. Proto již na základě onoho označení povinné strany v exekučním návrhu mohl a měl soud první stolice návrh odmítnouti, aniž bylo třeba nějakého šetření, nehledě ani k tomu, že jak v upomínací žalobě, tak i v exekučním návrhu měla býti podle §u 75 čís. 1 c. ř. s. a §§ 78 a 54 čís. 1 ex. ř. při označení povinné strany udána fysická osoba k zastoupení hromadné osoby oprávněná, které by soudní vyřízení mohlo býti doručeno. Když soud první stolice návrh neodmítl, mohl to na rekurs konsumního družstva učiniti soud rekursní a to již na základě spisů, které i první soudce měl po ruce a jen v důsledku pouhého přezkoumání usnesení soudu první stolice. Jsou tedy vývody dovolacího rekursu o novotách pro tento případ bez významu. Exekučnímu návrhu, jež vymáhající věřitelka podala proti »prodejně« konsumního družstva, nelze právě tak vyhověti, jako by nebylo lze vyhověti exekučnímu návrhu podanému na př. proti obecní plynárně, železniční stanici, úřadovně nějaké obchodní společnosti a pod., tedy jen proti určitému zařízení a administrativnímu orgánu určité hromadné osoby. Ježto však rekursní soud usnesení soudu první stolice pouze jako zmatečné zrušil, nevysloviv se o osudu exekučního návrhu, bylo jeho usnesení opravit tak, jak zněla první věta rekursního návrhu konsumního družstva.